

1881 2den Del. af Finanslovs. f. Finanssaaret

fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873 1882

særegne Anliggender, at jeg ikke kunde indlade mig paa her at udtale mig om Regjeringens Anskuelse med Hensyn til den særlige Forfatningslov for Island og overhovedet om særlige islandske Lov. Hvis der var Spørgsmaal om et Tilfælde, hvor man mente, at jeg havde udvist noget Forhold, hvoraf kunde flyde noget Ansvar ligeoverfor Rigsdagen, ja, saa er det en Selvfølge, at jeg ikke vilde unddrage mig en Forhandling, men med Hensyn til Spørgsmaal, der vedkomme Islands særlige Forfatning eller andre særlige islandske Anliggender og Lovforslag, som i denne Henseende have været forelagte Althinget, anser jeg det for min Pligt ikke her at indlade mig paa nogen Forhandling, hvorimod det aldrig kunde falde mig ind i Almindelighed at gjøre Indsigelse imod, at ærede Medlemmer udtale sig om islandske Sager og alermindst da mod, hvad den ærede Ordfører sidst sagde.

Sjörving: Ligesom den ærede Ordfører maa jeg dog hævde, at saalænge de 50,000 Rd. staa paa vort Budget, maa Rigsdagen saavel som de Udvalg, der nedsettes af Thingene, være berettigede til at forlange Oplysning om Anvendelsen af disse Penge og altsaa ogsaa til at diskutere denne Anvendelse. Noget ganske Andet er det, at den ærede Minister med Høie kan negte at give Oplysning om, hvad Regjeringen tænker paa at gjøre i dette som i andre Anliggender.

Wintber: Den ærede Minister udtalte sig temmelig skarpt angaaende en Ytring af mig om en Embedsmand, hvis Adfærd bliver omtalt i Anmærkningerne til Finansloven. Jeg sagde kun Noget, som var sandt, nemlig hvad jeg havde hørt, men jeg har tværtimod haft med denne Mand at gjøre ved en anden Affære, hvad jeg dog ikke skal indlade mig paa her, men jeg skal nok sørge for, at den ærede Minister faar Bækked herom. Forøvrigt skal man ikke altsor meget trods paa Embeds-

mændenes Ufeilbarhed, thi lad os huske paa, hvad der her ifjor ved en anden Leilighed blev udtalt om en Embedsmand. Da hed det ogsaa fra samme Side, hvorfra det nu er kommet Ytringer frem, her bagved mig, at det var noget ganske Forfækkeligt, at man omtalte en Embedsmand saaledes, men Erfaringen har dog vist, at det var god Grund til at gjøre det, og det glæder mig, at dette senere kan blive oplyst, ligesom jeg ogsaa skal staa ved, hvad jeg har sagt. Der har desuden i den senere Tid været andre Embedsmænd under Justitsministeriet, som ere komne galt afsted, men det er uhyre vanskeligt at opdage det i Tide, og det er derfor vistnok nyttigt at gjøre opmærksom paa Sligt, naar det forekommer. At den ærede Minister ikke vil tage Notits deraf, maa være hans Sag, men naar jeg finder mig foranlediget til at udtale Noget, skal jeg visse ikke udtale Andet, end hvad jeg kan bevise; Thinget kan da tage det Hensyn dertil, det vil. Forresten kan jeg ikke undlade at takke den ærede Minister for den Udtalelse, han, paa Foranledning af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), fremkom med, om, at han vil gjøre Forsøg paa at faae Sagen ordnet. Det var netop dette Forsøg, jeg tænkte mig burde have været gjort, og havde der været nogen Anledning af, at Forsøget havde været gjort, havde jeg aldeles ikke stillet Ændringsforslaget, thi jeg vidste da, at den ærede Minister havde gjort, hvad han kunde, medmindre han skulde forelægge en ny Lov. Jeg maa tværtimod sige, at der efter de Betragtninger, som ere fremkomne fra den ærede Ministers Side, kunde synes at være Anledning dertil, men kan han ordne Sagen uden nogen ny Lov, er det saameget desto bedre. Efter de Udtalelser, der nu ere faldne, skal jeg imidlertid tillade mig at tage Ændringsforslaget tilbage.

Da Ingen optog Forslaget, var det saaledes bortfaldet.